

L'ALEGRIA D'EVANGELITZAR

Una Església en sortida missionera

..... Pla Diocesà de Pastoral >2014 >2019

Bisbat de Vic

L'ALEGRIA D'EVANGELITZAR

Una Església en sortida missionera

— L'ALEGRIA D'EVANGELITZAR Pla diocesà de pastoral del Bisbat de Vic. 2014-2019 — Primera edició: setembre del 2014 — Imatge de la portada: Ramon Pou Rius — Imatge de la contraportada: © MEV — © de l'edició: Bisbat de Vic —
Dipòsit legal: B. 20160-2014 — Impressió: Gràfiques DIAC (ronda Francesc Camprodon núm. 2 Vic).

ÍNDEX GENERAL

Presentació i promulgació	6
Introducció	11
Deixebles missioners (21014-2015)	33
Comparteix la teva fe (2015-2016)	39
La bellesa de la família (2016-2017)	45
Jesús, llum dels pobles (2017-2018)	51
Tots som enviats! (2018-2019)	57
Sigles i documents citats	62

PRESENTACIÓ I PROMULGACIÓ

El bisbe de Vic
als preveres i diaques,
a les persones consagrades,
als laics i laiques,
tota l'Església de Déu que peregrina en aquesta terra beneïda de Vic:

Lliurar un pla diocesà de pastoral és una de les tasques pròpies d'un bisbe com a pastor, en nom del Senyor, de l'Església que té encomanada. També és missió pròpia del bisbe elaborar aquest pla en l'escolta dels membres de l'Església, com pertoca a l'Església, misteri de comunió. Però no deixa de ser encara més important invocar en la pregària l'Esperit Sant, que és el qui guia l'Església, ja que ens porta contínuament a la memòria viva de Jesús, mort i ressuscitat.

Aquest nou Pla Diocesà de Pastoral, **L'alegria d'evangelitzar**, neix del meu cor de pastor, que en la mateixa data d'aquesta presentació i promulgació iniciaré el dotzè any de servei episcopal en aquesta diòcesi de Vic. Estic a punt de finalitzar la segona visita pastoral a tota la diòcesi. I aquestes visites m'han donat l'oportunitat de caminar més a prop de tots vosaltres, en el vostre solc de cada dia. Dono gràcies al Senyor per tots i cada un de vosaltres que esteu treballant amb alegria en la vinya del Senyor. Com també dono gràcies per tants germans i germanes que ja han estat cridats a la festa de les noces eternes.

En l'elaboració d'aquest Pla Diocesà de Pastoral es fa present el treball i la col·laboració dels llocs de comunió diocesana: el Consell Presbiteral, el Consell Diocesà de Pastoral, així com també, i d'una manera especial per intensa i generosa, dels arxiprestos i del Consell Episcopal. A tots els membres de l'Església, tant personalment com en grup, es va demanar la col·laboració. Molts heu estat els qui heu fet aportacions que han enriquit aquest pla en aspectes importants.

Ara em pertoca dir-vos a tots que acolliu el nou Pla Diocesà de Pastoral 2014-2019, **L'alegria d'evangelitzar**, amb el cor obert a la comunió diocesana. Anar sols sí que permet anar més ràpid. Però qui vulgui caminar més lluny ho ha de fer en unitat amb els altres. En l'Església això és més que evident. El qui porta l'Església és l'Esperit Sant i ell és l'Esperit de la comunió i la unitat en la diversitat i la pluralitat. Un pla diocesà de pastoral és un lloc de comunió, on ens trobem tots per fer camí junts. No vol prendre res de lícit del que hi ha en nosaltres i en la nostra manera d'actuar; però sí que ens convida a ser capaços de trobar-nos en allò que la nostra Església es proposa de fer.

Després de l'anterior Pla Diocesà Pastoral, **Sigueu sants!**, en què érem convidats a redescobrir el do rebut en els sagraments de salvació —la vida pròpia de fills de Déu, la santedat—, ara us convido a llançar-nos a l'aventura missionera, a viure intensament l'alegria d'evangelitzar, ara i aquí, en els nostres pobles i ciutats, en les nostres cases i parròquies, en les escoles i hospitals, a tot arreu on hi hagi germans nostres.

La mirada a la providència de Déu em fa descobrir que ha estat un do d'ella que el sant pare Francesc lliurés a l'Església, en finalitzar el proppassat Any de la Fe, l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*. Aquest ensenyament magisterial del Papa ha estat la font principal d'inspiració per al nou Pla Diocesà de Pastoral. De fet, aquest és una recepció i un intent d'aplicació en la nostra diòcesi de la seva invitació a ser una Església en sortida missionera.

I aquest és el principal objectiu del Pla Diocesà de Pastoral, **L'alegria d'evangelitzar**, redescobrir-nos tots nosaltres com el que som: deixebles missioners. Ser deixeble de Crist està unit indissolublement a ser, al mateix temps, missioner, evangelitzador. Però hem d'ajudar-nos els uns als altres a ser el que som. Aquest pla diocesà ens llança el repte de posar-nos tots del tot a ser el que som: deixebles i evangelitzadors. És clar que ho som. Alguns ho sou, i molt. I en dono gràcies a Déu. Però ho hem de ser tots més i més, amb el testimoniatge de la vida i de la paraula clara i explícita. No podem quedar-nos amb la perspectiva de la derrota, de la desesperança. Hem de llançar-nos a una perspectiva de creixement. L'Església engendra cada dia l'Església. L'Església, tots i cada un de nosaltres, personalment i comunitàriament hem de ser de veritat missioners i evangelitzadors, amb l'esperança que la Paraula de Déu, que l'anunci de Crist, mort i ressuscitat, és capaç de transformar el cor de la persona i d'aquesta manera transformar les famílies, els pobles, les nacions. Aquesta és la perspectiva que hem de renovar en nosaltres.

Hem invocat l'Esperit Sant i la intercessió de Maria, Mare de l'Evangeli vivent, en la preparació i elaboració d'aquest Pla Diocesà de Pastoral. I ara hem de continuar fent-ho

perquè sapiguem caminar com a deixebles missioners de Crist, portadors de la Bona Nova de Jesús a tants homes i dones, nens i joves, malalts i ancians, perquè tots puguin viure l'alegria de l'Evangeli.

Per tot això promulgo aquest Pla Diocesà de Pastoral del bisbat de Vic 2014-2019, **L'alegria d'evangelitzar**, i dispenso que entri en vigor a partir del dia 14 de setembre del 2014, en la Jornada Diocesana celebrada a la catedral basílica de Sant Pere de la ciutat de Vic.

+ Romà Ribes de Vic

+Romà, bisbe de Vic

Vic, 14 de setembre del 2014

Introducció

>2014

>2019

1. Introducció

«Aneu, doncs, i feu deixebles meus de tots els pobles, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,19-20).

«Aneu». L'evangelització no neix d'un desig humà o de la nostra necessitat, sinó de la iniciativa de Déu. Ell, com en temps de Moisès, veu i escolta les necessitats del seu poble i no es desentén de les vicissituds humanes (Ex 3, 7-10), sinó que surt a cercar-nos per oferir-nos la seva vida. També avui «la joia de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix la joia» (EG, 1).

«Feu deixebles meus de tots els pobles». En el seu anhel d'arribar a cada persona, Jesús compta amb els deixebles com a col·laboradors; ells esdevenen missioners de l'alegria de l'Evangeli. La capacitat de Déu per a transformar el cor de les persones és infinita; potser avui som nosaltres, els deixebles, els qui per manca de fe retallem la voluntat de Déu i aturem la seva creativitat per fer-se trobadís a cada persona. Cal que amb humilitat demanem a l'Esperit Sant un redescobriment de la fe, una renovada espiritualitat i una audàcia missionera que ens faci descobrir i pal·liar les necessitats de cada persona. L'evangelització és una realitat de fe: Déu vol trobar-se amb cada persona. L'objectiu de l'evangelització, doncs, és possibilitar aquesta trobada amb Jesús per tal d'esdevenir deixebles seus.

«Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món». La fe arrenca d'un fet històric i alhora transcendent (CEC, 639) que ens ha estat transmès: Jesús ha ressuscitat. «Després de la passió es presentà a ells i els donà moltes proves que era viu» (Ac 1,3). Jesús és viu! Ell és el Senyor, el vencedor del pecat i de la mort, el salvador de tots els homes. Aquest anunci, la Nova sempre extraordinària, l'esdeveniment de tots els segles, travessa la història i és el cor de la vida de l'Església. Perquè aquest Pla Diocesà de Pastoral esdevingui fecund és essencial proposar-nos i proposar fer experiència veritable de Jesús viu. Aquesta trobada personal i vital de l'home amb Jesucrist no es pot donar per suposada, ni tan sols entre els batejats. Jesucrist viu és i ha de ser el centre de la vida personal i comunitària de la nostra parròquia, de la nostra diòcesi i de totes les realitats eclesials diocesanes. Per això cal revisar tota l'acció de l'Església, tant personal com comunitària, per tal que al centre hi hagi el «primer anunci» o nucli fonamental de la fe: «Jesucrist t'estima, va donar la vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (EG, 164; cf. EG, 128). Hem de repensar tota la nostra activitat pastoral en clau de servei a les persones que cerquen Déu, conscientment o inconscientment. No es tracta d'una tècnica, ni d'una estratègia de màrqueting, sinó fonamentalment d'una experiència de fe viscuda i anunciada.

Ningú no pot sentir-se exclòs d'aquesta missió que Jesús ens encomana, ja que només un pot ser cristià essent alhora deixeble i missioner (EG, 120). No és una qüestió d'experts, sinó que tots, com sant Pau, hem de dir: «Ai de mi si no anunciés l'Evangeli!» (1Co 9,16). Val a dir, però, que l'evangelitzador és el primer beneficiat de l'experiència de salvació: enmig

de les dificultats experimenta la joia de l'amor de Déu i descobreix el veritable dinamisme de creixement personal i de fe. La vida va madurant a mesura que la donem als altres.

Aquest Pla Diocesà de Pastoral és un punt de comunió i de trobada de tota la pastoral de l'Església diocesana. Després del quinquenni en què hem procurat acollir la crida que Déu ens fa a viure plenament com a cristians, és a dir, a ser sants, ara se'ns demana a tots de prendre plena consciència que «l'Església existeix per a evangelitzar» (Pau VI, *Evangelii nuntiandi*, 14). L'evangelitzar no és possible sense una conversió missionera, que pressuposa una doble actitud: estimar la societat actual i el món sentint-se solidaris del gènere humà i de la seva història (cf. Concili Vaticà II, GS, 1; Concili Provincial Tarraconense, 1), i, simultàniament, emprendre el camí de conversió personal i comunitària.

2. Una nova situació

El Sant Pare en la seva exhortació apostòlica *La joia de l'Evangelí* ens recorda el context en el qual ens toca de viure i actuar a l'hora de posar en marxa la renovació missionera de l'Església. El Papa encoratja «totes les comunitats a una sempre vigilant capacitat d'estudiar els signes dels temps» i després esmenta alguns desafiaments importants (EG, 52-75) que cal tenir en compte a l'hora d'evangelitzar el nostre món i la nostra societat. Vegem-ho, amb el benentès que no es tracta d'una descripció sociològica completa sinó d'elements per al *discerniment evangèlic* (Cf. EG 50).

Desafiaments socials i econòmics:
—L'economia de l'exclusió i la desigualtat, que fa que els exclosos no són «explotats» sinó «sobrants».
—La idolatria del diner, que fa que l'afany de poder i de tenir no coneguin límits i que el diner governi en lloc de servir.
—Desigualtats que generen violència.
—Els mecanismes de l'economia actual promouen un consumisme desenfrenat.

Desafiaments culturals:
—Atacs a la llibertat religiosa o en noves situacions de persecució contra els cristians.
—Indiferència relativista.
—En la cultura dominant, el primer lloc és ocupat per les coses exteriors, immediates, visibles, ràpides, superficials, provisòries.
—Proliferació de nous moviments religiosos, alguns tendents al fonamentalisme i altres que semblen proposar una espiritualitat sense Déu.
—El procés de secularització tendeix a reduir la fe i l'Església a l'àmbit privat i íntim.
—Afebliment del sentit del pecat personal i social.
—Relativisme moral, unit a la creença en els drets absoluts dels individus.
—Una societat de la informació que ens satura de dades, totes en el mateix nivell, i acaba duent-nos a una tremenda superficialitat a l'hora de plantejar les qüestions morals.

—Fragilitat dels vincles familiars. El matrimoni tendeix a ser vist com una mera forma de gratificació afectiva que pot constituir-se de qualsevol manera i modificar-se d'acord amb la sensibilitat de cadascú.

—Individualisme postmodern i globalitzat que afavoreix un estil de vida que debilita els vincles entre les persones i desnaturalitza els lligams familiars.

Desafiaments de la inculturació de la fe:

—Cultures populars de pobles catòlics que tenen algunes febleses: el masclisme, l'alcoholisme, la violència domèstica, creences fatalistes o supersticioses que fan recórrer a la bruixeria, etc.

—Expressions de «pietat popular» que no es preocupen de la promoció social i la formació dels fidels.

—Ruptura de la transmissió generacional de la fe cristiana en el poble catòlic.

Desafiaments de les cultures urbanes:

—En les cultures urbanes apareixen llenguatges, símbols, missatges i paradigmes que ofereixen noves orientacions de vida, sovint en contrast amb l'Evangeli de Jesús.

—Ambivalència de les ciutats: ofereixen als seus ciutadans infinites possibilitats, però també nombroses dificultats per al ple desenvolupament de la vida de molts. Són moltíssims els «no ciutadans», els «ciutadans a mitges» o els «sobrants urbans».

—En les ciutats es desenvolupen el tràfic de drogues o de persones, l'abús i l'explotació dels menors, l'abandó d'ancians i malalts, diverses formes de corrupció i de crim.

A aquesta radiografia de la realitat contemporània, a nivell mundial, s'hi podrien afegir alguns trets particulars de la societat catalana, que ens interroguen i que han estat recollits pels bisbes de Catalunya en el seu document *Creure en l'Evangelí i anunciar-lo amb nou ardor* (2007). Els esmentem breument:

—La nostra societat es va situant globalment fora de la vida de l'Església i també de la fe en Jesucrist.
—Retrocés, en nombre, de la pràctica religiosa i de la fe cristiana.
—El nombre de joves que es declaren catòlics ha baixat, els agnòstics i indiferents augmenten molt percentualment i molts diuen que mai o gairebé mai no van a missa.
—Nombre significatiu d'infants i joves que no han rebut el sagrament del baptisme.
—Crisi en els comportaments morals, des dels que afecten la vida personal i familiar de les persones, el matrimoni i l'acolliment dels fills i la seva educació, fins als que miren directament a les responsabilitats socials.
—Allunyament cada vegada més radical de la fe i de l'antropologia cristiana.
—Visió immediatista de la vida (com si tot fos possible i exigible ara mateix); pragmatisme (el criteri únic d'elecció és allò que més satisfacció pot donar o que té més acceptació social); consumisme creixent i insaciable; individualisme insolidari, que insensibilitza davant la pobresa, la vellesa, la malaltia, la soledat); al·lèrgia de molts a contraure compromisos definitius, que afecten el matrimoni i les respostes a la vocació sacerdotal i a la vida consagrada; atemptats a la vida dels no nascuts.

—Violència; fenomen de la drogaddicció; agressivitat entre parelles estables; clima de permissivitat absoluta, relativisme i, de vegades, escarni dels valors transcendents.

Com a contrapunt positiu d'aquestes mancances, els bisbes de Catalunya veuen una florida d'iniciatives solidàries que van creixent en la societat catalana:

—Voluntariat.

—Atenció als marginats.

—Associacionisme en camps diversos.

—Adopcions d'infants, sovint procedents del tercer món.

—Participació ciutadana en campanyes puntuals a favor de les víctimes dels grans desastres climàtics o tel·lúrics, en les manifestacions a favor de la pau, en les maratons televisives de cada any per a l'erradicació de determinades malalties.

—Treball desinteressat de les ONGs.

—Laïcitat o aconfessionalitat de l'Estat.

Tant de bo, subratllen els bisbes, que el que identifiqués decididament Catalunya fos «la solidaritat veritable amb totes les persones, per damunt de les diferències de procedència, d'ideologia, de llengua —ja que tots som igualment fills de Déu» (cf. núms. 3-7).

Aquesta nova situació, amb els processos interns que la marquen, ja va ser intuïda en la primera meitat del segle XX a França i plantejada sota la pregunta «França, un país de

missió?», i configura avui un nou clima cultural, amb una nova visió de la persona, del món i de Déu. Ens interpel·la el fet que els nostres germans «han deixat de tenir l'Església com la seva llar espiritual» (*Creure en l'Evangeli...*, núm. 4).

Tots aquests desafiaments, que tenen una cara positiva i una de repte, han de ser estímul per a fer un replantejament profund de la vida i missió de l'Església, que ha de fer «una opció de sortida missionera» (EG, 27), amb tot el que això comporta. També «a compartir la dimensió social de l'evangelització precisament perquè, si aquesta dimensió no està degudament explicitada, sempre es corre el risc de desfigurar el sentit autèntic i integral que té la missió evangelitzadora» (EG, 176). És indiscutible que durant els darrers anys s'ha treballat molt; ara no es pretén de qüestionar el treball; menys encara, somiar altres temps. Més aviat es tracta d'entendre que estem davant un canvi de paradigma social que demana un canvi de paradigma pastoral: una nova resposta missionera, una veritable conversió pastoral.

3. Una nova resposta

Ara bé, com afrontar aquesta situació? L'Església diocesana de Vic vol acollir amb aquest Pla Diocesà de Pastoral la crida a fer de la sortida missionera «el paradigma de tota obra de l'Església» (EG, 15), i passar així «d'una pastoral de mera conservació a una pastoral decididament missionera» (EG, 15). Se'ns demana d'entrar en un «estat permanent de missió» (CELAM, *Aparecida*; EG, 25).

La gravetat de la situació demana maduresa i serenor, no n'hi ha prou amb bona voluntat. Hem d'avançar sense por al fracàs o a la dificultat d'encertar-la, evitant encallar-nos en el nom que donem als esforços renovats per portar l'Evangeli. Bo i valorant els esforços fets fins ara, en molts casos heroics, és hora de llançar-se a una nova sortida missionera. Es tracta de preguntar-nos «com viure, com anunciar, com fer fructificar el do inestimable de la fe cristiana en les circumstàncies d'avui» (*Creure en l'Evangeli...*, núm. 1) i en les ciutats i pobles de la diòcesi, tot respectant les persones, el seu ritme de creixement personal i evitant tota forma de coacció i d'adoctrinament. Ben disposem-nos a una pastoral marcada per «un nou ardor, nous mètodes i noves expressions» (Joan Pau II, discurs a la XIX Assemblea del CELAM).

4. Evangelitzar una terra que ja ha estat evangelitzada

Venim d'un model que ja no és vàlid per a comprendre el moment present: el d'una societat en què l'Evangeli era el pressupòsit obvi de les grans qüestions de la vida humana i de la societat. La Bona Nova ha estat sembrada aquí, però els prejudicis i malentesos, els pecats i les incoherències, juntament amb els tòpics i les imatges superficials presents en la nostra societat, fan que sovint es conegui una «caricatura» de Déu i del seu Evangeli en lloc del Déu viu i veritable. Molts esforços de l'activitat pastoral cauen en sac foradat perquè pretenem transmetre uns continguts, però manca una experiència bàsica de fe, una adhesió de cor de la persona a Déu, sense la qual tot allò que volem transmetre no té fonament.

La nostra acció pastoral encara pressuposa la fe dels qui en participen i potser no sempre som conscients que el que manca en realitat és fe. Sovint constatem l'escassetat de fruits, però ens costa anar més enllà de la lamentació. La fe no és una adhesió intel·lectual o afectiva a unes idees o a un pensament, el compliment d'un codi ètic o moral, sinó que fonamentalment és una experiència: una trobada amb el Crist Ressuscitat que canvia la vida.

En aquest sentit, la nova evangelització és, segurament, més difícil que la primera evangelització. Situar les parròquies, delegacions, moviments, escoles i totes les altres realitats eclesials diocesanes en clau missionera vol dir comprendre una nova manera de fer que prioritzi el primer anunci en la societat d'avui. No tenim una «fórmula feta» que funcioni, però cal posar-nos en camí.

5. La Paraula és viva i eficaç

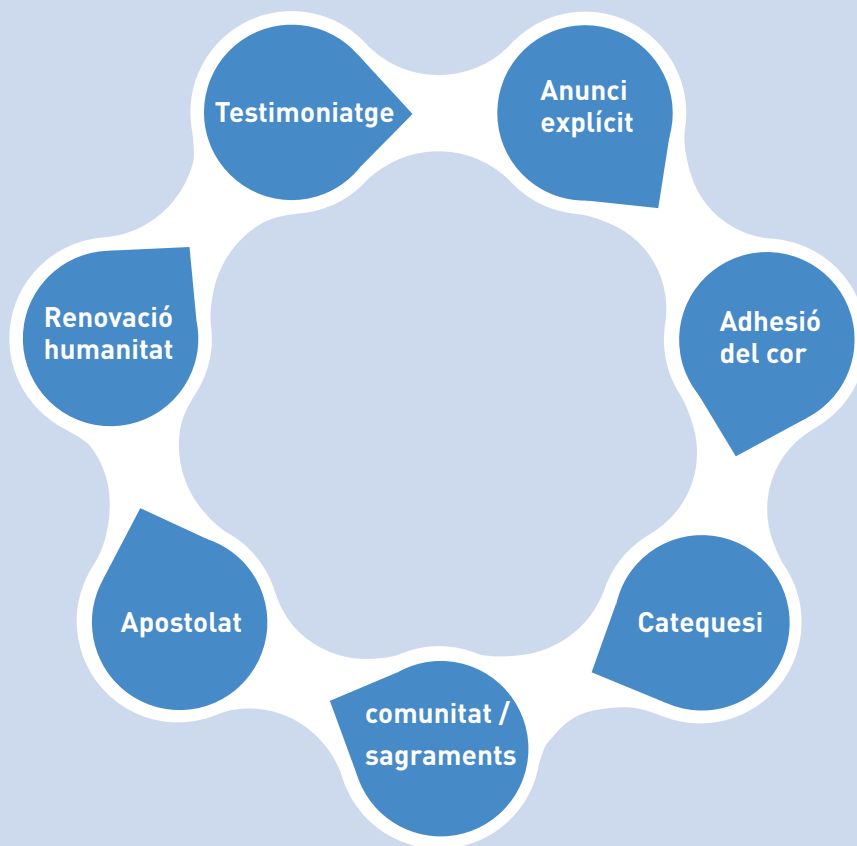
L'anunci de Jesús mort i ressuscitat per nosaltres (és el que s'anomena el *kerygma*), la Paraula de Déu, és com una llavor que, per ella mateixa, tendeix a arrelar, créixer i donar fruit en el cor de les persones i així transformar la societat. «La Paraula té en si mateixa una potencialitat que no podem predir» (EG, 22).

Ens ho recorda el sant pare Francesc: «Un anunci renovat ofereix als creients, també als tebis o no practicants, una nova joia en la fe i una fecunditat evangelitzadora. [...] Ell sempre pot, amb la seva novetat, renovar la nostra vida i la nostra comunitat i,

encara que travessi èpoques fosques i febleses eclesials, la proposta cristiana mai no envelleix» (EG, 11). Tenint present aquesta eficàcia de la Paraula, hauríem de procurar obrir pas a l'anunci que, per si mateix, permet a Déu transformar el cor dels homes, i no posar-hi traves. Confiats en Déu i fent allò que estigui al nostre abast, siguem conscients que «Jesucrist també pot trencar els esquemes avorrits en els quals pretenem tancar-lo i ens sorprèn amb la seva constant creativitat divina. Cada cop que intentem tornar a la font i recuperar la frescor original de l'Evangeli, brollen nous camins, mètodes creatius, altres formes d'expressió, signes més eloqüents, paraules carregades de renovat significat per al món actual. En realitat, tota autèntica acció evangelitzadora és sempre "nova"» (EG, 11). Potser no es tracta de grans actes ni grans fets que brollin de nosaltres, sinó de sembrar la Paraula i deixar que a poc a poc creixi en el cor de les persones i s'obri a la meravella de l'home nou, obert a Déu i als germans.

6. Elements i etapes de l'evangelització

«Evangelitzar —digué el papa Pau VI— és la gràcia i la vocació pròpia de l'Església, la seva identitat més profunda.» I afegia, com ja hem subratllat abans: «L'Església existeix per a evangelitzar» (EN, 14). Aquesta missió és complexa i té diferents elements: «L'evangelització és un pas complex amb elements variats: renovació de la humanitat, testimoniatge, anunci explícit, adhesió de cor, entrada en la comunitat, acolliment dels signes [els sacraments], iniciatives d'apostolat» (EN, 24).

- 01.** Testimoniatge amb la vida i el diàleg (EN, 21).
- 02.** Anunci explícit de Jesucrist (EN, 22).
- 03.** Obertura del cor: fe i conversió inicial (EN, 23).
- 04.** Itinerari de re-iniciació cristiana (d'adults), ca-

- tequesi sistemàtica (EN, 23).
- 05.** Vida en la comunitat / sagraments (EN, 23).
- 06.** Apostolat organitzat (EN, 24).
- 07.** Renovació de la humanitat (EN, 18)

Aquests set elements s'interrelacionen, formant un procés global:

L'evangelització és un procés estructurat en etapes o moments essencials:

«L'*acció missionera* per als no creients i per als qui viuen en la indiferència religiosa; l'*acció catequètica* per als qui opten per l'Evangeli i per als qui necessiten completar o reestructurar la seva iniciació; l'*acció pastoral* per als fidels cristians ja madurs, en el si de la comunitat cristiana» (DGC, 49).

Aquestes tres etapes no són independents les unes de les altres, sinó que han d'estar coordinades; així, l'acció catequètica ha d'estar coordinada amb l'acció missionera que la precedeix i amb l'acció pastoral que la continua (DGC, 276). D'altra banda, aquestes tres etapes les hem d'imaginar com un cicle que es va repetint contínuament.

Els objectius de cadascuna d'aquestes etapes són els següents:

Acció missionera, també anomenada *primer anunci*: anunciar Jesús amb la vida i el diàleg per suscitar una resposta amb el cor.

Acció catequètica: afavorir el coneixement de la fe; l'educació litúrgica; la formació moral, ensenyar a pregar. A aquestes tasques fonamentals caldria afegir-hi l'educació per a la vida comunitària i la iniciació a la missió.

Acció pastoral: alimentar la fe i consolidar-la amb l'escolta de la Paraula i la celebració dels sacraments, convertint-se en evangelitzador.

És fàcil adonar-se que en l'acció catequètica i en l'activitat pastoral hi participen persones que no han fet experiència del primer pas: adherir-se de cor a Crist. Aquest és el gran dèficit de la nostra pastoral. És necessari posar l'accent en aquest punt i replantejar la pastoral perquè aquesta esdevingui eminentment missionera. Reforçar el treball de processos en les persones: l'acompanyament espiritual, ajudant a fer camí de creixement en la fe i en la maduresa humana.

7. Àmbits de l'evangelització

Aquesta salvació, que realitza Déu i anuncia joiosament l'Església, és per a tots (Concili Vaticà II, GS, 22). A grans trets podem distingir tres tipus de destinataris de l'evange-

lització. Caldrà, doncs, pensar l'acció evangelitzadora tenint-los presents i programar accions en aquesta triple direcció (EG, 14):

a/ Pastoral ordinària: pastoral orientada al creixement dels creients de manera que responguin cada vegada millor i amb tota la seva vida a l'amor de Déu. Inclou els fidels que conserven una fe catòlica intensa i sincera, encara que no participin sovint del culte.

b/ Batejats que no viuen segons el baptisme: no tenen pertinença cordial a l'Església i ja no experimenten el consol de la fe.

c/ Els qui no coneixen Jesucrist o l'han rebutjat: molts d'ells busquen Déu secretament, moguts per la nostàlgia del seu rostre. Tots tenen el dret de rebre l'Evangeli.

8. La parròquia i altres agents d'evangelització

Si l'evangelització és la gràcia i la vocació pròpia de l'Església, vol que dir que tots els batejats, tots els qui formem l'Església, estem implicats en aquesta tasca. Cada cristià ha de descobrir que és protagonista actiu enviat personalment per Jesús. És imprescindible el laic: ell està en el món i allí ha de viure la fe, tenint com a tasca pròpia viure i aportar l'Evangeli a la societat. És imprescindible el prevere i ho és el bisbe: servents de la comunió amb Déu i els altres. És imprescindible la vida religiosa: cal el seu testimoni radical de Crist obedient, pobre i d'amor net.

L'evangelització és alhora una tasca personal i eclesial, de manera indestruïble. Tota l'Església evangelitza.

La parròquia és el lloc natural d'acolliment i on s'esdevé la vida cristiana. Com a diòcesi volem potenciar la parròquia com a opció primordial evangelitzadora, restant, no cal dir-ho, oberts a totes les realitats evangelitzadores, com són els moviments, les associacions, els santuaris, les escoles i totes les realitats eclesials.

Al servei de la parròquia hi ha l'arxiprestat i les delegacions i realitats diocesanes que li ofereixen una ajuda per a optimitzar recursos i aconseguir una millor atenció.

Tant la parròquia com les delegacions episcopals i totes les realitats diocesanes i eclesials hauran de revisar-se per tal de comprendre's i renovar-se en funció de l'evangelització. En aquest sentit, es demana una renovada coordinació per tal de ser més eficaços en la tasca que Jesús ens encomana: l'evangelització.

L'actitud amb què encarem l'encàrrec del Senyor és important: malgrat les dificultats, la joia d'evangelitzar ha de ser el motor de la nostra acció. Déu vol evangelitzadors «la vida dels quals irradia el fervor dels qui han rebut, primerament en ells mateixos, la joia de Crist»; evangelitzadors que hagin superat les temptacions de la comoditat, el desànim i la crítica estèril (cf. EG, 78-109).

9. Propostes per a fer camí junts

A continuació oferim algunes línies de treball, organitzades per cursos pastorals. En cada un d'ells tindrem un lema i un objectiu comuns:

Curs 2014-15: sota el lema « Deixebles missioners », ens proposarem la renovació de l'Església diocesana de Vic en clau d'evangelització.
Curs 2015-16: « Comparteix la teva fe ». Tu a tu de l'evangelització: la caritat primera és donar l'evangeli!
Curs 2016-17: « La bellesa de la família ». L'Evangeli de la família i l'evangelització de la família.
Curs 2017-18: « Jesús, llum dels pobles ». L'evangelització de la societat, a través de la cultura.
Curs 2018-19: « Tots som enviats ». Sortim a oferir a tothom la vida de Jesucrist.

Com es pot intuir, es vol fer una recepció de l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, del sant pare Francesc, partint del nucli més petit (el jo) per a eixamplar-lo progressivament: el tu, la família, la societat, tota la diòcesi.

La presentació de l'objectiu de cada curs s'acompanya d'algunes pistes d'acció, pensades per a cadascun dels tres àmbits de l'evangelització descrits anteriorment (punt 7). Dins la lògica de la conversió missionera, seria normal que en el primer any centréssim

esforços en la pastoral ordinària, repensant-la per tal de proposar un primer anunci als qui no viuen segons el baptisme i als qui no coneixen Jesucrist o l'han rebutjat; seria convenient, però, que cada any augmentessin de manera progressiva les accions adreçades als qui no viuen segons el baptisme o no coneixen Jesucrist.

Serà necessari que cada parròquia, delegació, moviment o realitat eclesial, cada any, treballi l'objectiu del curs i assumeixi com a objectiu les accions que hagi discernit com a convenientes. Cal, però, tenir present el punt de partida: la realitat del que tenim i del que som.

Hi ha unes realitats transversals que han de ser sempre presents perquè l'Església sigui el que és, misteri de comunió i missió:

—Formació, catequesi, predicació.
—Celebració, pregària, adoració.
—Comunió eclesial i fraterna.
—Diaconia, servei i caritat.
—Evangelització.

Ara bé, no oblidem mai que l'Esperit Sant és el principal i insubstituïble agent d'evangelització d'ahir, d'avui i de sempre. Cal revifar en nosaltres l'alè dels orígens, deixant-nos penetrar per l'ardor de la predicació apostòlica que va seguir la Pentecosta. «La fe ha d'esdevenir en nosaltres flama d'amor, flama que realment abraci el meu ésser i així en-

cengui el meu proïme. Heus aquí l'essència de l'evangelització» (Benet XVI, Sínode 2012). L'ambició de l'Església no és posar en obra pastorals de manteniment, sinó pastorals d'evangelització, de creixement de la comunitat. «I cada dia el Senyor afegia a la comunitat els qui acollien la salvació» (Ac 2,47).

D'això es desprèn després un qüestionament fonamental: «una comunitat que no fa deixebles —deia Benet XVI— s'ha de preguntar si és encara cristiana» (*La llum del món*). Així, fer deixebles no és solament la missió i la finalitat de l'Església, sinó també el cor de la identitat dels cristians. Si hom no fa deixebles, pot veritablement dir-se cristià? Aquesta interrogació l'ha de fer cada cristià, en l'ordre personal, però també en el comunitari.

Escoltem, novament, com Jesús ens diu: «Aneu, doncs, i feu deixebles meus de tots els pobles, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,19-20).

«DEIXEBLES MISSIONERS»

>2014

>2015

Curs 2014-2015 «DEIXEBLES MISSIONERS»

La renovació de l'Església diocesana de Vic en clau d'evangelització

Aquest curs ha de tenir per objectiu que tota l'Església diocesana de Vic es prepari per a emprendre, com a tasca prioritària i urgent, un treball d'evangelització, fent una «*opció missionera capaç de transformar-ho tot, per tal que els costums, els estils, els horaris, el llenguatge i tota estructura eclesial es converteixin en una via adequada per a l'evangelització del món actual més que per a l'autopreservació*» (EG, 27). Això comprèn «*procurar que totes les estructures pastorals es tornin més missioneres, que la pastoral ordinària en totes les instàncies sigui més extensiva i oberta, que col·loqui els agents pastorals en constant actitud de sortida*» (EG, 27).

Durant aquest primer any farem autocrítica i revisió de la nostra vida de fe i de com vivim la dimensió missionera del baptisme. Per això examinarem en quina mesura cada batejat és un agent evangelitzador i quines eines té per a alimentar l'esperit missioner i com és protagonista de l'acció evangelitzadora (cf. EG, 120).

Serà el moment que cadascú, com a cristià, faci revisió de si mateix i ajudi la resta de l'Església diocesana a retrobar l'esperit missioner. Caldrà examinar com la parròquia (cf. EG, 28), les institucions eclesials i religioses (cf. EG, 29), l'Església particular (cf. EG, 30) i el bisbe amb el seu presbiteri (cf. EG, 31), en comunió amb tota l'Església, compleixen la seva finalitat missionera. Aquestes realitats eclesials han d'ajudar els batejats a entomar el protagonisme en l'evangelització i a adquirir aquest estil evangelitzador.

Això suposa que haurem de «*ser audaços i creatius en aquesta tasca de repensar els objectius, les estructures, l'estil i els mètodes evangelitzadors de les pròpies comunitats. Una postulació dels fins sense una adequada recerca comunitària dels mitjans per a assolir-los és condemnada a convertir-se en mera fantasia*» (EG, 33).

Pel baptisme hem esdevingut deixebles missioners. Per això el Sant Pare insisteix que «*cadascun dels batejats, sigui quina sigui la seva funció en l'Església i el grau d'il·lustració de la seva fe, és un agent evangelitzador, i seria inadequat pensar en un esquema d'evangelització portat endavant per actors qualificats on la resta del poble fidel fos només receptiu de les seves accions. La nova evangelització ha d'implicar un nou protagonisme de cadascun dels batejats. Aquesta convicció es converteix en una crida adreçada a cada cristià, perquè ningú no postergui el seu compromís amb l'evangelització, perquè si un de debò ha fet una experiència de l'amor de Déu que el salva, no necessita gaire temps de preparació per a sortir a anunciar-lo, no pot esperar que li donin molts cursos o llargues instruccions. Tot cristià és missioner en la mesura en què s'ha trobat amb l'amor de Déu en Crist Jesús; ja no diem que som "deixebles" i "missioners", sinó que som sempre "deixebles missioners". Si no ens en convencem, mirem els primers deixebles, els quals, immediatament després de conèixer la mirada de Jesús, sortien a proclamar-lo joiosos: "Hem trobat el Messies!" (Jn 1,41). La samaritana, a penes va sortir del seu diàleg amb Jesús, va esdevenir missionera, i molts samaritans van creure en Jesús "per la paraula de la dona" (Jn 4,39). També sant Pau, a partir del seu trobament amb Jesucrist, "de seguida es va posar a predicar que Jesús era el Fill de Déu" (Ac 9,20). Què esperem nosaltres?» (EG, 120).*

Oferim algunes propostes per tal que puguin donar pistes d'accions a realitzar amb l'objectiu de preparar l'Església diocesana per a avançar vers una opció missionera de la pastoral. Cada persona, comunitat o realitat eclesial, invocant i escoltant l'Esperit Sant, haurà de discernir quins són els camins d'evangelització.

A) Pastoral ordinària

> Acollir personalment l'encàrrec de la tasca evangelitzadora com una crida adreçada a cada cristià.
> Fer revisió de la vida de la comunitat cristiana, parroquial, diocesana, de moviments i associacions, per veure en quina mesura és missionera i com acull les persones, preguntant-nos: quin lloc té el primer anunci de Jesús a les activitats pastorals? Definir prioritats perquè la pastoral sigui eminentment missionera.
> Enfortir la vida comunitària de les parròquies, per tal de créixer en la fe, preparar la sortida missionera, fer l'anunci explícit de l'evangeli i ser un punt d'acolliment per a tots els allunyats.
> Vetllar per aquelles coses que ajudin a ser comunitats obertes i acollidores. Per exemple: —Millorar la retolació dels horaris de misses i celebracions litúrgiques, confessions, catequesi, despatx parroquial, hores de visita... —En acabar la missa, el rector pot acomiadar els fidels des de la porta de l'església tot convidant-los a portar als altres la Bona Nova que han rebut.

- > Viure la pregària de les comunitats cristianes en clau de sortida missionera:
 - Impulsar la *lectio divina* sobre l'Evangelí i sobre els Fets dels Apòstols.
 - Crear nous espais de pregària comunitària a les parròquies dirigits a sustentar l'acció evangelitzadora.
 - Fer un recés trimestral de tota la comunitat parroquial (amb pregària, formació en evangelització i temps per a compartir) que ajudi a enfortir la comunitat i preparar-la per a la missió.
 - Vetllar per la bellesa formal i de continguts de l'eucaristia i fomentar les diferents formes d'adoració eucarística que perllonguen els fruits de l'eucaristia.
 - Realitzar pregària d'intercessió per tot el poble fidel de la diòcesi de Vic que es prepara per a la missió.
- > Desenvolupar formació específica per a ajudar-nos a ser evangelitzadors:
 - Estudi i divulgació de l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium* del sant pare Francesc sobre la reforma de l'Església en sortida missionera.
 - Formació específica dels preveres (revisió de les homilies, la catequesi, la cura pastoral...).
 - Conèixer realitats i experiències que dinamitzin la missió en tota la comunitat.
 - Ofertir formació específica per a ser evangelitzadors, adreçada a laics, catequistes, preveres.
 - Iniciar una Escola Diocesana d'Evangelització, que pugui ajudar les parròquies, arxiprestats, delegacions, a formar deixebles missioners.
- > Promoure algunes trobades de les diverses delegacions i organismes diocesans, per a programar, fomentar, coordinar i impulsar la nova evangelització.
- > Visita pastoral del senyor bisbe en clau de missió. Aquest curs tindrà lloc als arxiprestats del Ripollès i Moianès estimulants la missió evangelitzadora.

B) Batejats que no viuen segons el baptisme

- > Afavorir la pregària d'intercessió personalitzada de cada cristià per una persona propera demanant la seva trobada amb Crist.
- > Acollir actes aliens o poc habituals a les parròquies (concerts, conferències, trobades, dinars, sopars, tertúlies, exposicions...) amb persones que no coneixen Jesucrist i intentar fer-hi un anunci explícit del missatge de l'Evangelí.
- > Crear una nova pàgina web del bisbat que sigui més pastoral i evangelitzadora.
- > Crear i oferir opinió, pensament i presència cristians en els mitjans de comunicació social.
- > Prioritzar el diàleg i proposta de fe amb els joves.
- > Donar enfocament missioner a totes les celebracions en què solen participar persones que hi assisteixen de manera esporàdica (casaments, exèquies...).

C) Els qui no coneixen Jesucrist o l'han rebutjat

- > Oració dels monestirs, convents, preveres, religiosos i tot el Poble de Déu durant aquest any perquè el Senyor prepari els cors per a l'acolliment de la Bona Nova.
- > Penjar a la façana de les esglésies una pancarta amb una frase que pugui ajudar a qui la veu i la llegeix a fer-se preguntes, a iniciar una recerca personal de sentit... (p.e.: «El cor de l'home està fet per a l'infinit»).

«COMPARTEIX LA TEVA FE»

>2015

>2016

Curs 2015-2016 «COMPARTEIX LA TEVA FE»

Tu a tu de l'evangelització: la caritat primera és donar l'evangeli! L'evangeli de la fraternitat (EG, 176-216)

Com hem anat veient durant l'any anterior, avui en l'«aneu» de Jesús hi ha presents els escenaris i els desafiaments sempre nous de la missió evangelitzadora de l'Església, i tots som cridats a aquesta nova «sortida» missionera. Cada cristià i cada comunitat discernirà quin és el camí que el Senyor li demana, però tots som invitats a acceptar aquesta crida: sortir de la pròpia comoditat i atrevir-nos a arribar a totes les perifèries que necessiten la llum de l'Evangeli (cf. EG, 20). A més, a aquest deure d'anunciar Jesús hi correspon el dret de cada persona que li sigui anunciat.

Com a primer objectiu, aquest any, ens proposem d'anar a l'encontre de l'altre en la distància curta, en el tu a tu, on sovint callem, per vergonya, per pudor, perquè pensem que no interessa... Serà un any per a ser testimonis, per a descobrir quines són les «perifèries» del nostre poble, és a dir, quins sectors o ambients estan allunyats de l'Església i crear ponts per a oferir-los la llum de la fe. «Avui que l'Església vol viure una profunda renovació missionera, hi ha una forma de predicació que ens pertoca a tots com a tasca quotidiana. Es tracta de portar l'Evangeli a les persones que cadascú tracta, tant als més propers com als desconeguts [...]. Ser deixeble és tenir sempre la disposició permanent de portar a altres persones l'amor de Jesús, i això es produeix espontàniament en qualsevol lloc: al carrer, a

la plaça, en el treball, en un camí» (EG, 127). Com diu sant Pere, és necessari estar sempre a punt per a «donar raó de l'esperança, però fer-ho suaument i amb respecte» (1Pe 3,15-16). I cadascú segons el seu tarannà, lluny de qualsevol uniformització globalitzadora.

També els creients sovint tenim pudor de parlar de la vida de fe. Tanmateix, el testimoni d'uns i d'altres ens enriqueix i ens ajuda a caminar. Com diu el Papa, també la nostra Església haurà de redescobrir l'art de l'acompanyament i iniciar-hi tots els seus membres (sacerdots, religiosos i laics), sempre amb l'actitud de treure's les sandàlies davant la terra sagrada de l'altre (cf. EG, 169). De cara endins, doncs, caldrà fomentar equips d'evangelització per tal de donar resposta a la crida missionera que, sens dubte, Jesús adreça avui a cada cristià.

Aquesta sortida envers l'altre ens farà especialment sensibles a les necessitats del proïsme. Escoltar-lo, estimar-lo, acollir-lo i convidar-lo: cal fer néixer realitats de trobada que permetin fer experiència de fe. Com ens ha dit el Sant Pare, «l'amor a la gent és una força espiritual que facilita el trobament ple amb Déu fins al punt que qui no estima el germà “camina en les tenebres” (1Jn 2,11), “roman en la mort” (1Jn 3,14) i “no ha conegut Déu” (1Jn 4,8). Benet XVI (*Deus caritas est*) ha dit que “tancar els ulls davant el proïsme ens converteix també en cecs davant de Déu» (EG, 272). I el papa Francesc insisteix que «fer el sord al clamor dels pobres [...] ens situa fora de la voluntat del Pare» (EG, 187). El sant pare Francesc ha comparat l'Església a un hospital de campanya: enmig d'un món on les persones arrosseguem moltes ferides, l'amor misericordiós del Senyor té una força guaridora.

Aquesta necessitat, del germà i pròpia, de ser guarit en tota ferida és especialment crua en la realitat de pobresa que viuen moltes persones; situacions de marginació, persones sense sostre, sense treball, immigrants. I encara els més febles d'entre ells: infants, gent gran i malalts. Com ens demana el papa Francesc, «cada cristià i cada comunitat són cridats a ser instruments de Déu per a l'alliberament i la promoció dels pobres, de manera que puguin integrar-se plenament en la societat; això suposa que siguem dòcils i atents per a escoltar el clam del pobre i socórrer-lo» (EG, 187). És més, «l'Església ha reconegut que l'exigència d'escoltar aquest clam brolla de la mateixa obra alliberadora de la gràcia en cada un de nosaltres, per la qual cosa no es tracta d'una missió reservada només a alguns: "L'Església, guiada per l'Evangeli de la misericòrdia i per l'amor a l'home, escolta el clam per la justícia i vol respondre-hi amb totes les seves forces." En aquest marc es comprèn la petició de Jesús als seus deixebles: "Doneu-los menjar vosaltres mateixos!" (Mc 6,37), cosa que implica tant la cooperació per a resoldre les causes estructurals de la pobresa i per a promoure el desenvolupament integral dels pobres, com els gestos més simples i quotidians de solidaritat davant les misèries molt concretes que trobem» (EG, 189).

És necessari viure la fe amb totes les seves conseqüències transformadores i alliberadores, sensibles a totes les pobreses de l'entorn, tant materials com morals o espirituals.

Durant el curs anterior s'ha revisat la vitalitat missionera de les nostres comunitats i l'Esperit Sant haurà proposat reptes missioners. Ara és el moment de fer un pas més en la sortida missionera. Aquí teniu algunes propostes que ens hi poden ajudar:

A) Pastoral ordinària

> Compartir la fe amb altres creients.
> Fomentar equips de pregària per a recolzar la tasca dels equips d'evangelitzadors (<i>lectio divina</i> , adoració, intercessió, cadena de pregària...).
> Obrir els ulls del nostre cor a les necessitats materials, morals i espirituals que hi ha al nostre entorn i oferir espais o punts d'acolliment per tal de donar-hi resposta.
> Visita pastoral en clau missionera (arxiprestats del Ter-Collscabra i Bages-Nord), propiciant aquest any el tu a tu evangelitzador i caritatiu.
> Posada en marxa d'equips d'evangelitzadors.
> Organitzar una fira/conferència/curs sobre diferents realitats evangelitzadores que permetin de conèixer instruments d'evangelització i eliminar prejudicis per desconeixement.
> Crear materials de pregària per a les esglésies, espais virtuals (internet, app, mòbils...) i pregàries al Full diocesà.
> Compartir experiències de fe amb els malalts i demanar-los la seva pregària intercessora i missionera. Fomentar els visitadors de malalts evangelitzadors.

B) Batejats que no viuen segons el baptisme

> Convidar gent nova a les nostres celebracions, amb valentia. Si ningú no els convida, mai no vindran.

- > Revitalitzar els moviments evangelitzadors i iniciar noves experiències pastorals missioneres, com poden ser «Una llum en la nit (sentinelles del matí)», «Cursos Alpha», «Oratori per a infants», «Tornar a creure», «cèl·lules parroquials...», que tenen bon acolliment en molts llocs, o altres propostes que puguin semblar adients; que puguin ajudar a utilitzar la dimensió missionera de la parròquia, moviment...
- > Oferir pelegrinatges per a majors de trenta-cinc anys (Ars, Camí de Sant Jaume, Àvila Teresiana, Camí Ignasià...).
- > Fer alguna experiència missionera jove en un territori del bisbat.
- > Procurar que hi hagi sempre el primer anunci en les homilies de les celebracions de casaments, exèquies, primeres comunions...
- > Organitzar conferències de vida cristiana i testimoniatge de fe.

C) Els qui no coneixen Jesucrist o l'han rebutjat

- > Fomentar que Càritas estigui en totes les parròquies i continuar vetllant per donar un accent missioner a la caritat; tenir també en compte la dimensió religiosa de les persones acollides.
- > Donar a conèixer el catecumenat.
- > Visitar els malalts, pobres, presos i persones amb necessitats especials, més enllà de les persones de la comunitat.

«LA BELLESA DE LA FAMILIA»

>2016

>2017

Curs 2016-2017 «LA BELLESA DE LA FAMÍLIA»

L'evangeli de la família i l'evangelització de la família

En l'actual situació social, marcada per canvis antropològics i socials, l'Evangeli proposa viure l'amor, el matrimoni i la família de tal manera que, malgrat les dificultats, omplin el cor de les persones. Així ho comproven moltes famílies que s'esforcen per mantenir-se cristianes i perquè la fe guïi els seus membres. Val la pena d'encoratjar-les a continuar maldant per viure en la joia de l'amor.

Durant aquest curs pastoral ens proposem, en primer lloc, **fer un primer anunci de l'amor i la família**. Es tracta de redescobrir la bellesa de l'amor veritable en un context on la paraula «amor» sovint significa altres succedanis. La família cristiana té un fort atractiu perquè és imatge de Déu Amor i en el seu si s'hi respira joia, malgrat les dificultats del dia a dia. Aquesta joia és fortament missionera, perquè desperta el desig de viure-la.

En un segon moment, i per tal que sigui realitat aquesta joia de l'amor viscut en la família, caldrà **acompanyar les famílies perquè siguin veritablement «Església domèstica»**. Això és, per facilitar a les famílies tots els mitjans per a viure la fe i esdevenir una escola d'amor i d'humanitat, de pregària i de fe, d'esperança i de pau. La família ha de ser el lloc on, d'una manera natural, es desperta, s'inicia i madura la fe. Si bé aquest projecte de Déu sobre la família és realitzable i és el que tothom desitja des del fons del cor, hem de reconèixer que moltes famílies pateixen fortes dificultats o crisis; altres vegades s'ha consumat un tren-

cament. L'amor misericordiós de Déu vol arribar especialment a aquestes persones: cal que posem els mitjans perquè aquestes famílies es trobin amb aquest amor de Déu i els pugui guarir de tota ferida, acompanyant-les en el camí de l'amor. Altres famílies sofreixen pel fet de tenir fills a l'atur o amb addiccions; o bé fills que tenen el pare o la mare malalts i han de fer equilibris per mantenir el treball i, alhora, acompanyar la malaltia dels pares.

Val la pena de tenir present que la pastoral ordinària de les nostres parròquies gira entorn de la família: la celebració litúrgica (baptisme, exèquies...), la catequesi i la caritat.

La creativitat de la caritat també cercarà formes d'oci i descans on Déu sigui present i esdevingui font renovadora de l'estimació.

Per a una major eficàcia, serà bo de revisar la coordinació de la família, la parròquia i l'escola (cf. CEE, *La coordinació de la família, la parròquia i l'escola en la transmissió de la fe*, 2013).

Per a afinar en la concreció d'aquests objectius, de ben segur que ens seran d'utilitat les conclusions del Sínode sobre la Família centrat en «Els desafiaments pastorals de la família en el context de l'evangelització», iniciat a l'octubre del 2014 i que durant aquest curs procurarem acollir i aplicar a la nostra diòcesi.

Presentem algunes propostes que ens poden ajudar a avançar en el repte de l'evangelització que Déu ens ofereix:

A) Pastoral ordinària

> Acompanyar els equips d'evangelització i estudiar la possibilitat d'un grup d'evangelització centrat en la família.
> Cercar formes d'integració de les famílies en la vida eclesial.
> Fomentar la pregària en família.
> Realitzar la visita pastoral en clau missionera (arxiprestats del Lluçanès i Bages-Sud), posant l'accent en l'evangelització de la família.
> Fomentar la participació familiar en l'eucaristia, així com també descobrir el diumenge com a dia de la família.

B) Batejats que no viuen segons el baptisme

> Organitzar trobades de famílies amb l'objectiu d'ajudar-se a millorar la vida familiar i cristiana.
> Proposar unes colònies familiars que afavoreixin ambients positius de descans i convivència.
> Potenciar el treball d'evangelització amb els pares dels infants de la catequesi.
> Posar en marxa un Centre d'Orientació Familiar (COF) com a lloc d'acolliment de tot tipus de problemes familiars.
> Oferir assistència a dones amb risc d'avortar i a les que han avortat.

- > Proposar pelegrinatges especialment adreçats a nuclis familiars i que siguin moments d'enfortiment de l'experiència de fe.
- > Proposar alguna experiència missionera jove en un territori del bisbat.
- > Revisar els cursos de preparació al matrimoni, assegurant-hi una perspectiva missionera.

C) Els qui no coneixen Jesucrist o l'han rebutjat

- > Tenir punts d'acolliment per a persones amb problemes familiars i, si convé, adreçar-los al Centre d'Orientació Familiar.
- > Oferir tallers d'afectivitat.
- > Oferir xerrades i tallers sobre punts clau de l'educació en la família.

«JESÚS, LLUM DELS POBLES»

.....>2017

.....>2018

Curs 2017-2018 «JESÚS, LLUM DELS POBLES»

L'evangelització de la societat a través de la cultura (EG, 111-134)

La cultura de l'immediat tendeix a oblidar la història que, en bona part, ha forjat el que som. És bo de veure que la presència de l'Església catòlica a la nostra diòcesi és constatable des del segle III; l'any 516 tenim documentat el primer bisbe de Vic, Cinidi; després del període musulmà, es reorganitzà el teixit eclesial, tenint com a figura cabdal el bisbe Oliba, que just fa mil anys inicià el seu episcopat. Durant tot aquest temps, malgrat els pecats i errors dels fills de l'Església, aquesta ha fet innombrables aportacions a la cultura: en la llengua i la literatura, en l'art i l'arquitectura, en el dret i les ciències, en l'educació, en el teixit social i en iniciatives de caritat... Serà oportú d'explicar i **valorar les aportacions de la fe a la nostra societat**, les arrels cristianes que fa que siguem el que som (Els bisbes de Catalunya, *Arrels cristianes de Catalunya*)

Avui es diu que, més que una època de canvis, som en un canvi d'època. La fe cristiana està avesada a dialogar amb cultures ben diverses i així, rebent i donant, ha ajudat a cristallitzar moltes i variades formes culturals. Al bell mig dels progressos sempre hi ha d'haver la persona i el seu creixement conforme a la seva dignitat. Com fer que les aportacions científiques, les noves formes de comunicació, etc. serveixin per al creixement de la persona i no s'hi girin en contra? En aquest debat, obert a tots els ciutadans, la fe hi té molt a dir. És necessari **que tots els cristians**, des dels seus àmbits i experiències professionals, **aportin al debat social la riquesa de la fe**. És necessari un diàleg obert, rigorós i profund amb la

ciència, les arts i les instàncies culturals de la nostra societat; cal contribuir a la societat amb la visió de la persona, de la vida oberta al més enllà, del lleure, de l'organització social i política que ens ofereix la fe. Haurem d'estar atents i valorar les expressions populars, plenes d'intuïcions positives i útils també avui.

Tot això solament és possible des d'una vivència radical de la fe, en què aquesta conformi la vida; altrament la força renovadora de la societat es veurà escapçada pels nostres pecats i mediocritats com tantes vegades ha passat al llarg de la història. No es tracta de retornar a altres èpoques, sinó que amb humilitat, des d'una sana laïcitat, els cristians som cridats a ser una minoria creativa capaç d'aportar regeneració a la societat. Aquesta tasca no pot ser reservada als intel·lectuals, sinó que tot batejat, des de la seva situació personal, és cridat a posar les seves qualitats al servei dels altres i aportar, en el seu entorn, el do de la fe que ha rebut.

El sant pare Francesc insisteix en aquests aspectes: «Quan en un poble s'ha inculturat l'Evangeli, en el seu procés de transmissió cultural també transmet la fe de maneres sempre noves; d'aquí la importància de l'evangelització entesa com a inculturació. Cada porció del Poble de Déu, en traduir en la seva vida el do de Déu segons el seu geni propi, dóna testimoniatge de la fe rebuda i l'enriqueix amb noves expressions que són eloqüents. Pot dir-se que "el poble s'evangelitza contínuament a si mateix". Aquí pren importància la pietat popular, veritable expressió de l'acció missionera espontània del Poble de Déu. Es tracta d'una realitat en permanent desenvolupament, on l'Esperit Sant és l'agent principal. [...] En la pietat popular pot percebre's la manera en què la fe rebuda s'ha encarnat en una cultura i es continua transme-

tent (EG, 122-123). En qualsevol cas, convé purificar la pietat popular de possibles simplificacions, procurant que sempre inclogui la promoció social i la formació dels fidels (cf. EG, 70).

Presentem alguns suggeriments que poden estimular-nos a avançar en la missió que el Senyor ens encomana avui:

A) Pastoral ordinària

> Treballar la incidència de la fe en la cultura.
> Realitzar la visita pastoral en clau missionera (arxiprestats de Guillerics-Congost i Manresa), insistint en la relació entre evangelització i cultura.
> Fomentar i reviure la pietat popular. Mirar-la, a la llum del que ens diu el papa Francesc, amb tot el potencial missioner que té, vetllant la seva relació amb la promoció social de les persones i la formació.
> Fomentar la dimensió evangelitzadora del valuós patrimoni cultural de la nostra diòcesi: Museu Episcopal de Vic, <i>Catalonia Sacra</i> , temples...

B) Batejats que no viuen segons el baptisme

> Realitzar pelegrinatges donant la dimensió religiosa intrínseca al patrimoni cultural.
> Potenciar l'experiència missionera jove en un territori del bisbat.

- > Valorar les cristallitzacions culturals de la fe cristiana i donar-los impuls missioner: nades, pessebres vivents, caramelles, festivitats populars...
- > Fomentar la identitat cristiana en les noves formes de cultura popular: xarxes socials...

C) Els qui no coneixen Jesucrist o l'han rebutjat

- > Impulsar la cultura popular cristiana entorn de les festes o períodes anuals (Nadal, Quaresma, Pasqua...) afavorint-hi la dimensió missionera.
- > Donar impuls missioner als aplecs i celebracions locals.
- > Reviure la dimensió religiosa de les festes.
- > Promoure la participació en la vida pública i en els espais de creació d'opinió.
- > Proposar espais de diàleg entre creients i no creients, com pot ser l'«Atri dels gentils».
- > Promoure el diàleg entre fe i ciència en l'àmbit escolar i popular.
- > Oferir experiències com el cinema espiritual.
- > Oferir propostes de diàleg a partir d'experiències que obren a l'espiritualitat i a la transcendència: bellesa (art, música...), el dolor i la malaltia...
- > Difondre les aportacions de l'Església a la nostra història.

«TOTS SOM
ENVIATS!»

>2018

>2019

Curs 2018-2019 «TOTS SOM ENVIATS!»

Sortim a oferir a tots la vida de Jesucrist

Els tres anys de vida pública de Jesús recollits en els evangelis són, per a Pere, Jaume, Joan... i aquells homes de Galilea, com un «curs de preparació» per a esdevenir apòstols, és a dir, enviats com a testimonis seus. Després de la resurrecció Jesús envia de nou els deixebles com a continuadors de la seva missió fins als confins de la terra: «Aneu, doncs, i feu deixebles meus de tots els pobles, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,19-20).

Per la Pentecosta, l'Esperit fa sortir de si mateixos els Apòstols i els transforma en anunciadors de les grandeses de Déu, que cadascú comença a entendre en la seva pròpia llengua. L'Esperit Sant, a més, infon la força per a anunciar la novetat de l'Evangelí amb audàcia (*parresia*), en veu alta i en tot temps i lloc, fins i tot a contracorrent (cf. EG, 259).

L'Esperit Sant és el principal evangelitzador: «*Però vosaltres, quan l'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot Judea, a Samaria i fins a l'extrem de la terra*» (Ac 1,8). Transformats interiorment per ell, superen la por i s'atreveixen a sortir del cenacle per anunciar a tothom que Jesucrist és el Messies.

Al llarg dels segles, l'Església ha anat complint aquesta missió. Molt sovint aquest anunci s'ha realitzat entre persecucions, escàndols, incomoditats, comportaments violents en-

vers els missatgers o fins i tot el martiri. Estem convençuts que no hi ha una altra manera d'evangelitzar: «... *si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit*» (Jn 12,24).

La nostra societat, sovint marcada per moltes ferides, ens urgeix que li presentem de nou la bellesa i la misericòrdia de Déu. Ens ho demana el sant pare Francesc: «Més que el temor d'equivocar-nos, espero que ens mogui el temor de tancar-nos en les estructures que ens donen una falsa contenció, en les normes que ens tornen jutges implacables, en els costums en què ens sentim tranquils, mentre a fora hi ha una multitud famolenta i Jesús ens repeteix sense cansar-se: “Doneu-los menjar vosaltres mateixos!” (Mc 6,37)» (EG, 49).

Avui, diversos mons conviuen, sovint sense gaire relació. El «món de la fe», les nostres parròquies, l'Església, tenen avui moltes «perifèries», és a dir, realitats potser properes físicament però llunyanes quant a la relació: els joves, l'educació, el lleure, la cultura... Cal sortir de nosaltres mateixos per anar a la trobada d'aquestes perifèries i oferir-los l'únic tresor que tenim: Jesús, mort i ressuscitat per nosaltres.

L'Evangeli continua obert avui i les escenes es repeteixen: quantes persones com la samaritana cerquen un amor vertader i desitgen, de manera inconscient, trobar-se amb Jesús a les places, a la botiga, a la feina? Quants, com Zaqueu, busquen qui és aquest Jesús de qui han sentit parlar, tot i que les persones els impedeixen d'acostar-s'hi? ¿No ens demana Jesús que, com Maria Magdalena, siguem apòstols d'apòstols?

No podem oferir més excuses al Senyor! Aquest any sortim! Anem a l'encontre dels allunyats. Ens fem presents a la plaça pública, a hora i a deshora, quan és oportú i quan és inoportú (cf. 2Tm 4,2), sense defallir, amb intel·ligència i audàcia, amb esperit de servei, enfortits i inflamats per l'Esperit! No es tracta de mirar «altres temps», sinó de trobar renovades i noves formes populars de compartir la bellesa i la joia de la fe.

Aquí teniu algunes propostes que poden ajudar-nos-hi:

A) Pastoral ordinària

> Celebració d'enviament.
> Fomentar les expressions públiques de fe: Corpus Christi, festes majors, pregàries, pessebres vivents, viacrucis, processons, donant alhora elements d'aprofundiment en la fe.
> Recolzar-se en la pregària missionera: <i>lectio divina</i> , pregària d'adoració i d'intercessió.
> Realitzar la visita pastoral en clau missionera (arxiprestats de Vic i Anoia-Segarra).

B) Batejats que no viuen segons el baptisme

> Proposar alguna experiència missionera jove en un territori del bisbat.
> Proposar experiències pastorals missioneres: cèl·lules parroquials, Cafè-Youcat, d'altres...

> Fer una missió diocesana: missions populars en diferents llocs del bisbat, adaptades al tarannà contemporani.
> Col·laborar amb la pastoral de les escoles.

C) Els qui no coneixen Jesucrist o l'han rebutjat

> Afavorir la presència a la plaça pública i areòpags actuals (internet...).
> Proposar la visita del rector o de laics a les famílies de la població.
> Aportar la riquesa de la fe al diàleg de l'opinió pública, amb competència i senzillesa.
> Promoure el diàleg interreligiós.
> Organitzar actes a la parròquia que suposin obrir-se a persones que no hi vénen gaire.
> Lliurar materials sobre qüestions bàsiques de la fe.

SIGLES

CEC: *Catecisme de l'Església Catòlica* (11-10-1992).

CPT: BISBES DE LA TARRACONENSE, *Concili Provincial Tarraconense 1995. Documents i resolucions* (7-6-1996).

DGC: CONGREGACIÓ PER AL CLERGAT, *Directori General per a la Catequesi*, (15-8-1997).

EG: FRANCESC, Exhortació apostòlica *Evangelii Gaudium* (24-11-2013)

EN: PAU VI, Exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi* (8-12-1975).

GS: CONCILI EUCUMÈNIC VATICÀ II, Constitució dogmàtica sobre l'Església en el món *Gaudium et Spes* (18-11-1965).

ALTRES DOCUMENTS CITATS

BENET XVI, Carta encíclica *Deus caritas est*, (25-12-2005).

BENET XVI, Discurs inaugural del Sínode sobre La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana (8-10-2012).

BENET XVI-JOSEPH RATZINGER, *Llum del món* (2010).

CEE, La coordinació de la família, la parròquia i l'escola en la transmissió de la fe (25-2-2013).

CELAM, Discípulos y misioneros. Aparecida (31-5-2007).

Els bisbes de Catalunya, Arrels cristianes de Catalunya (24-6-1985).

Els bisbes de Catalunya, Creure en l'Evangeli i anunciar-lo amb nou ardor (2-2007).

JOAN PAU II, Discurs a la XIX Assemblea del CELAM (9-3-1983).

«A la Mare de l'Evangeli vivent li demanem que intercedeixi perquè aquesta invitació a una nova etapa evangelitzadora sigui acollida per tota la comunitat eclesial.»

Papa Francesc, *Evangelii gaudium*, 287

